

List 1/2020

BREZMADEŽNE

Militia Immaculatae

Človeštvo je dobilo točno takšno bolezen, kot si jo je zasluži

P. Maksimilijan Kolbe je zapisal takole: Evropa se je danes zelo oddaljila od Boga, zato so morale nad njo priti raznovrstne preizkušnje. Jasno je – Bog nam pri tem ne jemlje svobodne volje. Kdor hoče, te preizkušnje izkoristi v svoje dobro; kdor pa noče, ga vodijo v pogubo. Vsakemu se godi tako, kot sam hoče ...

Po dobrih osemdesetih letih od zapisa tega besedila lahko rečemo, da so te Kolbejeve misli ponovno aktualne. Veliko ljudi razvitega sveta je šlo po poti, ki je vodila v stran od Boga. Razmišljanje, da je človek vsemogočen in ne potrebuje Boga, ker lahko o vsem sam odloča, je prekinila pandemija koronavirusne bolezni COVID 19. Ob tem se mi zdi zanimiv zapis, ki v teh dneh kroži po e-pošti. *Človeštvo je dobilo točno takšno bolezen, kot si jo je zasluži*. Takole piše:

Naravo smo nehali ceniti in zato smo dobili tako bolezen, da začutimo, kako je naše bivanje v njej dragoceno.

Nehali smo delati za družino, zato nas je ta bolezen zaprla po domovih, da smo se ponovno naučili, kako funkcionirati kot družina.

Nehali smo ceniti stare in bolne in zato nas je ta bolezen spomnila, kako ranljivi so.

Nehali smo ceniti zdravnike in farmacevte, pa smo ugotovili, kako nenadomestljivi so.

Nehali smo spoštovati učitelje in zato je ta bolezen zaprla naše šole, da bi starši lahko poučevali sami.

Mislili smo, da lahko kupimo vse, da smo lahko kjer koli in s komer koli si želimo in zato imamo tovrstno bolezen, da spoznamo, da nismo vsemogočni. Prosti čas smo preživljali v nakupovalnih središčih, zato jih je bolezen zaprla, da se zavemo, da si sreče ne moremo kupiti.

Veliko pozornosti smo posvetili svojemu videzu, zato nam je bolezen prekrila obraze, da smo spoznali, da lepota ni v obrazu.

Mislili smo, da smo gospodarji tega planeta, zato smo dobili to bolezen, da bi nas nekaj tako majhnega, česar ni mogoče niti videti, pokorilo, in nam dalo nekaj ponižnosti.

Ta bolezen nam je veliko vzela, hkrati pa nam daje priložnost, da se lahko naučimo in razumemo, kaj je v življenju najbolj pomembno.

Narobe bi bilo, če bi jokali za starimi časi in obupavali, da se ne da nič storiti. Papež Frančišek je v pogovoru za italijanski časnik La Stampa zatrdil, da nam molitev pomaga razumeti, kako ranljivi smo. A Gospod nam daje

moč in bližino. »Jočemo in trpimo. Vsi. Iz te situacije bomo lahko prišli samo skupaj, kot celotno človeštvo.« Zato je treba »na drugega gledati z duhom solidarnosti« in se v skladu s tem tudi obnašati.

Sveti oče o sedanjem trenutku pravi, da ga je treba živeti »s spokornostjo, sočutjem in upanjem ter s ponižnostjo, kajti velikokrat pozabimo, da v življenju obstajajo 'temna področja', mračni trenutki. Mislimo, da se lahko zgodijo samo drugim. A ta čas je temen za vse, nihče ni izključen. Zaznamovan je z bolečino in s sencami, ki so vstopile v naš dom. Gre za drugačno situacijo od tiste, ki smo jo živeli. Tudi zato, ker si nihče ne more privoščiti, da bi ostal miren, vsak je del teh težkih dni.«

Kot pojasni papež, se »v postnem času z molitvijo in postom urimo gledati na druge s solidarnostjo, predvsem na tiste, ki trpijo. Živimo v pričakovanju utrin-ka luči, ki bo ponovno osvetlila vse in vsakega.« Kar se tiče molitve, Frančišek dodaja: »Na misel mi prihajajo apostoli sredi nevihte, ko kličejo Jezusa: 'Učitelj, potapljamo se!' Molitev nam daje razumeti našo ranljivost. Je krik ubogih, tistih, ki se potapljajo, ki se čutijo v nevarnosti sami. In v težki, obupni situaciji je pomembno vedeti, da je Gospod tisti, ki se ga naj oklenemo.« Bog »nas podpira na mnogo načinov. Daje nam trdnost in bližino, kakor je to storil z učenci, ki so ga sredi viharja prosili za pomoč, ali ko je stegnil roko Petru, ki se je potapljjal«. P. Maksimilijan Kolbe je kot odgovor na tedanjo situacijo dal takšen nasvet: Želim vam, da bi se vsak dan, vsak trenutek bližali Brezmadežni, da bi jo vedno bolj spoznavali in jo vedno bolj ljubili; da bi vas vedno bolj prevzemale njene misli, nameni in čustva, da bi vas prešinjala njena ljubezen do Jezusa v jasli-cah, v nazareškem domu, pod križem ter v evharistiji. Z eno besedo: da bi ma-deži greha in nepopolnosti bili vedno manjši in redkejši. Ljubite jo, kolikor vam je le mogoče! Glejte jo in molite, posebno s kratkimi vzdih: »Marija!« ali kako drugače in ji ob tem zaupajte svoje skrbi, bolečine, gorje, ponižanja in težave.

p. Milan Kos

Utrinek z duhovnih vaj

Ob duhovnem vodstvu p. Ernesta smo se udeleženci duhovnih vaj od 14. do 16. februarja 2020 krepčali za posvetitev - obnovitev posvetitve Brezmadežni. P. Ernest nas je navdihujoče spodbudil, naj vse, prav vse - delo, misli, trplje-nje - darujemo Brezmadežni. Naj delamo dobro doma, na delovnem mestu, v župniji ... Naj svojo vero oživimo z molitvijo, pokoro, darovanjem. Predstavil nam je življenje in delo sv. Maksimilijana Kolbeja, ki je umrl sebi in goreče živel za Boga.

Kdor je v službi Boga, naj bo pripravljen na žrtvovanje. Brezmadežna Mati

Božja je z nami in za nas. Drža kristjana je popolno zaupanje Bogu!

Pri sv. maši in ob češčenju Najsvetejšega smo naše prošnje in zahvale izročili Gospodu in se razšli opogumljeni za vsakodnevno življenje.

In še razmislek: Ali imam vedno pri sebi svetinjico Brezmadežne, da

jo lahko podarim sodelavki, znancu, sosedi, sorodniku, prodajalki, frizerki? Koliko možnosti imam ... Ali se bom zavzela in bom orodje Brezmadežne?

Hvala, p. Ernest, za utrditev in okrepitev naše vere. Hvala udeležencem in vsej samostanski skupnosti! Bogu hvala!

Brezmadežna Mati Božja, prosi za nas! Sv. Maksimilijan Kolbe, prosi za nas!

Karmen Sušec, Sežana

*Letošnja zarja velikonočnega jutra se bo čez našo domovino
razlivala popolnoma drugače, kot smo bili navajeni.*

*A kljub preizkušnji nas v tišini in osami še bolj navdaja upanje, da je življenje
močnejše od smrti. Ljubezen močnejša od sovraštva. To upanje ne osramoti,
ampak daje smisel in pogum, da z vedrim pogledom zremo v prihodnost
in že sedanjí trenutek živimo v upanju na končno zmago življenja nad smrtjo.
Aleluja!*